

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, **narozen X**
státní příslušník Uzbekistánu
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2023, č. j. CPR-925540648-6/ČJ-2022-930310-V242

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 3. 2023, č. j. CPR-925540648-6/ČJ-2022-930310-V242, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku 6 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Císaře.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 11. 2022, č. j. KRPL-107691-27/ČJ-2022-180022-SV. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 6 měsíců. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť pobýval na území ČR bez platného víza nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl jako státní příslušník Uzbekistánu oprávněn.
2. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce pobýval na území Schengenského prostoru oprávněně do 18. 10. 2022, od 19. 10. 2022, tedy po dobu 14 dnů, neoprávněně. Na území ČR pobýval neoprávněně dne 1. 11. 2022, tedy 1 den. Na území ČR, resp. Schengenského prostoru nemá vydáno platné vízum nebo platné oprávnění k pobytu. Žádost ze dne 29. 4. 2022 o pobytové oprávnění v Polsku byla dne 18. 10. 2022 zamítnuta. Správní orgán I. stupně dále vyhodnotil, že rozhodnutí není ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Uvedl, že žalobce je ve věku nikoli blízkém mladistvému, protiprávního jednání si byl vědom. Nemá zdravotní problémy, na území ČR nemá žádné vazby společenské, kulturní ani rodinné, ani majetek. Manželku, 4 děti, rodiče a další rodinu má v Uzbekistánu. Dobu, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně v rozsahu 6 měsíců, neboť přicestováním bez platného víza žalobce nerespektoval platné zákony, čehož si byl plně vědom. S odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra dále dovodil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal. Namítal, že nebyla zohledněna minimální doba jeho neoprávněného pobytu a že správní orgán navštívil dobrovolně za účelem řešení pobytové situace. Tvrdil, že rozhodnutí nebylo přiměřené s ohledem na zásah do jeho soukromého života ve srovnání s intenzitou protiprávního jednání. Dále namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do zdůvodnění délky zákazu pobytu v členských státech a že nebyl zvažován postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť stále probíhá odvolací řízení o pobytové oprávnění na území Polska.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že rozhodnutí bylo vydáno na základě správných a dostatečně podložených skutkových zjištění, protiprávní jednání žalobce bylo správně posouzeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Bylo zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 uvedeného zákona. Doba, po kterou není žalobci umožněn vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a koresponduje rozhodovací praxí aplikované v obdobných případech, a rovněž odpovídá charakteru a závažnosti protiprávní jednání žalobce s ohledem na

neexistenci rodinných a soukromých vazeb na území ČR. K odvolacím námitkám žalovaná doplnila, že správní orgán I. stupně správně nepřistoupil k aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců. Z dikce § 119a odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při splnění zde zakotvených podmínek vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince. V daném případě správní orgán I. stupně neshledal, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a proto nepřistoupil k překvalifikování předmětného řízení dle § 50a uvedeného zákona. Doba 6 měsíců byla stanovena při samé spodní hranici zákonného rozpětí a správní orgán I. stupně vyložil, že byla stanovena s ohledem na rozsah a charakter protiprávního jednání a s ohledem na to, že žalobce přicestoval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Není rozhodné, že žalobce přišel bytovou situaci řešit sám ani to, že pobýval na území ČR nelegálně pouze 1 den. Podstatné je, že na území ČR vstoupil bez platného oprávnění k pobytu, o čemž věděl. Podle žalované se správní orgán I. stupně přiměřeností vydaného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zabýval dostatečně, žalobce neuvedl a najevo nevyšly žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že správní vyhoštění bude znamenat zásah do soukromého a rodinného života. S odkazem na nadřízené závazné stanovisko ministra vnitra žalovaná dovodila, že vycestování žalobcovo Uzbekistánu je možné.

II. Žaloba

5. Žalobce namítal, že byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, správní orgán opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch žalobce. V této souvislosti došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, tedy žalobce.
6. Žalovaná pominula, že žalobce je držitelem pobytu za účelem zaměstnání v Polsku. Jako důkaz žalobce označil kopii bytové karty. Připustil, že karta mu byla fyzicky vydána až dne 16. 3. 2023, tj. až měsíc po jejím administrativním vydání, zmíněná skutečnost tak nebyla doložena k odvolání. Tuto skutečnost byl správní orgán povinen zkoumat z moci úřední, což neučinil. A měl jí přizpůsobit své rozhodnutí a řádně odůvodnit přiměřenost vydaného rozhodnutí, což také neučinil, a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a nezákonné.
7. Dále žalobce namítal, že pro jeho krátký neoprávněný pobyt nelze přistupovat okamžitě k vyhoštění v délce půl roku. Tím spíše, pokud má žalobce povolen pobyt v jiném členské státě EU, tedy v Polsku, a to ještě před vydáním a nabytím právní moci napadeného rozhodnutí. S ohledem na známou judikaturu mělo být řízení překvalifikováno ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Maximálně tedy mělo být vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, byť by se jednalo o opakované použití tohoto institutu, čemuž zákon nebrání. V tomto smyslu nebylo navíc ani napadené rozhodnutí odůvodněno.
8. Následně žalobce obšírně reprodukoval obecné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019-29, jež se

týkaly omezené možnosti vydat rozhodnutí ve věci správního vyhoštění cizinci, který má povolen pobyt v jiném členském státě EU, a prioritního postupu podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, s výjimkou případů, kdy je namístě aplikovat výhradu veřejného pořádku, tj. případů, kdy by cizinec mohl závažným způsobem narušit bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

9. Žalobce svým protiprávním jednáním s relativně nízkou intenzitou nenaplnil pojem hrozby narušení veřejného pořádku a nemělo tak být v jeho pobytové situaci v jiném státě EU vydáno vyhoštění z EU, byť se jedná o vyhoštění tzv. odložené a momentálně nerealizovatelné. Nicméně i takové vyhoštění má drtivý dopad zejména do soukromého života žalobce, neboť mu za existence takového rozhodnutí bude jeho pobyt v Polsku zrušen. Žalobce trval na tom, že správní orgány řádnou úvahu o aplikaci výhrady veřejného pořádku neprovedly.
10. Rozhodnutí je podle žalobce nepřiměřené jak co do uloženého opatření, tak délky správního vyhoštění. Nedostatečně byla posouzena přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého života. Správní orgán sice odkázal na hlediska uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění se prakticky nevypořádal. Rozhodnutí bylo formální, nebyla zohledněna specifika případu, rozhodnutí bylo v rozporu se zaběhlou praxí. Není pravdou, že správní orgán neměl data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Přesto správní orgán uložil vyhoštění v takové podobě, jako kdyby byl žalobce „chycen“ po roce neoprávněného pobytu a až poté bylo zahájeno řízení o vyhoštění. Je zde evidentní rozdíl ve východiscích minimálně pro úvahu o délce vyhoštění. Šlo o velice dlouhou dobu s ohledem na okolnosti celého případu, doba je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

III. Vyjádření žalované

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitky týkající se nezjištění rozhodných skutečností byly podle žalované nekonkrétní. Žádné skutečnosti ve prospěch žalobce ze spisu nevyplývají.
13. Nebylo opomenuto, že žalobce je držitelem pobytu v Polsku vydaného dne 16. 3. 2023, ten nebyl žalované k dispozici. Žalovaná nesouhlasila s námitkou, že měla tuto skutečnost zjišťovat. Pokud by v řízení vyšlo najevo, že má žalobce požádáno o pobytové oprávnění v Polsku, mohlo být postupováno podle § 50a zákona o pobytu cizinců. V řízení ale bylo zjištěno, že jeho žádost o pobytové oprávnění v Polsku byla dne 18. 10. 2022 zamítnuta a žalobce nemá oprávnění k pobytu na území Polska. Ani případná podaná žádost žalobce neopravňovala ke vstupu na území ČR. V rozhodné době žalobce nesplňoval podmínky vstupu dle čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399, proto s ním bylo zahájeno správní řízení. K odkazu na čl. 6 návratové směrnice žalovaná konstatovala, že pro její užití by musel být žalobce držitelem pobytového oprávnění, což nebyl. Zopakovala, že jí nebyla informace o povolení pobytu v Polsku do vydání

rozhodnutí dne 22. 3. 2023 známa. V řízení žalobce tuto informaci neposkytl. Bude na orgánech Polska, zda žalobci na základě konzultačního řízení zruší dle čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody pobytové oprávnění vydané dne 16. 3. 2023 či nikoliv, a žalobci by tak byl zakázán jen pobyt v ČR.

14. K délce uloženého opatření se žalovaná dostatečně vyjádřila v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaná nedospěla k závěru, že by důsledkem správního vyhoštění byl nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Za daných okolností nebylo možné od uložení správního vyhoštění upustit. Žalovaná tedy navrhovala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 1. 11. 2022 se žalobce dostavil na cizineckou policii s cestovním pasem, aby si zařídil pobytové oprávnění. Kontrolou cestovního pasu a lustrací v evidenci CIS bylo zjištěno, že žalobce do ČR přicestoval letecky dne 3. 12. 2021, bylo mu vydáno vízum k pobytu na území ČR s platností od 1. 12. 2021 do 22. 4. 2022. Správní orgán I. stupně ověřil, že žádost o pobytové oprávnění, kterou žalobce podal v Polsku dne 29. 4. 2022, byla zamítnuta dne 18. 10. 2022. Jiným pobytovým oprávněním ani vízem žalobce nedisponoval. Žalobce byl zajištěn téhož dne a bylo s ním zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, v jehož průběhu byl žalobce vyslechnut, za přítomnosti tlumočníka. Správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí obstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně možných překážek vycestování. V odvolání, resp. jeho doplnění žalobce mj. uvedl, že na území Polska stále probíhá řízení o pobytové oprávnění, toho času v odvolací fázi. V odvolacím řízení žalovaná s ohledem na odvolací námitky vyžádala potvrzení závazného stanoviska ohledně překážek vycestování ministrem vnitra jako nadřízeným orgánem. Žalovaná tuto skutečnost sdělila žalobci a vyzvala ho k seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům rozhodnutí. Žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nereagoval.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se rozhodnutí o správním vyhoštění brání jako nepřiměřenému, domáhá se aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců, přičemž současně namítá, že skutkový stav za účelem řádného posouzení jeho případu nebyl zjištěn žalovanou dostatečně.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

19. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
20. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
21. Podle § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění novely provedené zákonem č. 176/2019 Sb. s účinností od 30. 7. 2019, rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle písm. c) citovaného ustanovení dále platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
22. Výkladem a aplikací shora citované úpravy, která má svůj původ v návratové směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019-29, publ. ve Sb. NSS 4132/2021. S ohledem na to, že žalobci jsou jeho závěry dobře známy, neboť jeho žalobní argumentace v podrobnostech vycházela právě z citace tohoto rozsudku, a rovněž vyjádření žalované jeho závěry odráží, považuje soud za nadbytečné rozsudek podrobně reprodukovat a v podrobnostech si na něj dovolí odkázat. NSS dospěl v bodu 23 označeného rozsudku k závěru, že „je potřeba prioritně postupovat podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, pokud jde o cizince, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU a který na území ČR pobývá neoprávněně – např. proto, že v důsledku podezření ze spáchání trestného činu anebo odsouzení za trestný čin přestal splňovat podmínky vstupu ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu, jenž je pro účely naplnění požadavku, že daná osoba je považována za „hrozbu pro veřejný pořádek“, vykládán v širším smyslu a logicky stanoví nižší standard; srov. shora zmíněný rozsudek Soudního dvora ve věci E.P., C-380/18, který umožnil široký prostor pro uvážení příslušných orgánů členských států s tím, že uplatnění daného požadavku nebrání, je-li státní příslušník třetí země „podezřelý ze spáchání trestného činu, aniž je prokázáno, že jeho chování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu“ (bod 46). Prokazování těchto skutečností – tedy toho, že se jedná o skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu některého ze základních zájmů společnosti – je namísto až při zvažování, že se § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepoužije, neboť je nutno aplikovat výhradu veřejného pořádku

uvedenou v odst. 2 tohoto ustanovení a přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění; teprve v tomto pomyslném „druhém kroku“ je třeba naplnit vyšší standard a prokázat, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

23. Na uvedené závěry již navázala další judikatura. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 41 A 16/2022-16, body 24 a 25, rovněž konstatoval, že „*Pokud tedy na území ČR neoprávněně pobývá cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, primárně by mu měla policie vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území na základě § 50a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o povinnosti opustit území – na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění – totiž nutí cizince opustit pouze území ČR, nikoliv území všech členských států. Zároveň se nepojí se zápisem v Schengenském informačním systému. K vydání rozhodnutí o správním vyhoštění lze u této skupiny cizinců přistoupit teprve v případě, že cizinec nebude respektovat povinnost opustit území a ve stanovené lhůtě z ČR nevystoupí. Pak bude namíste vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zřejmě podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců (na první koleji čl. 6 odst. 2 věta druhá návratové směrnice). K přímému vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, aniž by předtím policie vydala rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, lze v případě této skupiny cizinců přistoupit pouze za předpokladu, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost státu, jak předvídá § 50a odst. 1 písm. b) věta za středníkem zákona o pobytu cizinců (jedoucí po druhé koleji čl. 6 odst. 2 věty druhé návratové směrnice). Na uvedeném nic nemění skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 umožňuje uložit správní vyhoštění i v případě nelegálního zaměstnání. S ohledem na unijní původ institutu správního vyhoštění je potřeba jednotlivá ustanovení zákona o pobytu cizinců vykládat eurokonformně. Zde tedy s ohledem na výše popsanou úpravu v návratové směrnici a Schengenském hraničním kodexu, resp. v nich definovaný pojem neoprávněného pobytu státního příslušníka třetí země. Jen takto unijně chápaný pojem neoprávněného pobytu může jako jediný vést k vydání rozhodnutí o navrácení cizince (k tomu viz také body 32-33 níže).*“ Uvedené závěry lze nepochybně vztáhnout i na případ rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, tj. pro případ, kdy cizinec neoprávněně pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
24. Zjištění, zda se jedná o cizince, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, je tedy stěžejní pro posouzení, zda lze na území ČR neoprávněně pobývajícímu cizinci vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců či rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 1 tohoto zákona.
25. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že v řízení o správním vyhoštění, tj. v řízení, v němž je cizincům ukládána povinnost vycestovat z území a zákaz vstupu na území, které je vedeno *ex officio*, platí, že správní orgán je nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zakotveného v § 3 správního řádu povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení ve smyslu § 50 odst. 3 věta poslední správního řádu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí a případně odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69; či ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Azs 56/2017-34).

26. Žalovaná v napadeném rozhodnutí bez dalšího vyšla ze zjištění správního orgánu I. stupně, že žalobcova žádost ze dne 29. 4. 2022 o povolení pobytu na území Polska byla dne 18. 10. 2022 zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě se žalovaná bránila tím, že jí žalobce neposkytl informaci o tom, že mu byl povolen pobyt v Polsku. Je to však žalovaná, kdo v řízení o správním vyhoštění nakonec nese odpovědnost za řádně zjištěný skutkový stav věci. V situaci, kdy se žalobce v odvolání domáhal aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců jako přiměřeného opatření pro případ jeho velmi krátkého neoprávněného pobytu na území ČR a zdůrazňoval, že stále probíhá odvolací řízení ohledně jeho oprávnění k pobytu v Polsku, žalovaná pochybila, pokud tuto zásadní informaci neprověřila a před vydáním rozhodnutí o odvolání nezjistila, zda žalobci s konečnou platností bylo či nebylo vydáno platné povolení k pobytu v Polsku, obdobně jako to učinil správní orgán I. stupně na základě skutečností, které žalobce sdělil při výsledku účastníka řízení dne 2. 11. 2022. Žalobní námitku, že ze strany žalované došlo k porušení povinností plynoucích z § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, uznal soud důvodnou.
27. Bylo na žalované, aby závěr o zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění učinila nikoli pouze z pohledu, zda takové rozhodnutí představuje přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, ale zejména z pohledu aplikace čl. 6 odst. 2 návratové směrnice (viz shora citované rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019-29, body 29 a 30; a Krajského soudu v Brně v rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 41 A 16/2022-16, bod 27).
28. Za dané situace je předčasné, aby se soud zabýval námitkami, v nichž žalobce zpochybňuje přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života, a stanovení doby, po kterou mu byl zakázán vstup na území členských států EU.

V. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění. Skutečnost, zda bylo žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí vydáno platné povolení k pobytu v Polsku jako jiném členském státu EU, je pro právní posouzení věci zásadní a není na soudu, aby v přezkumném soudním řízení tuto zásadní okolnost dokazoval.
30. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc k dalšímu řízení žalované, která je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázána. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč

dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 6 800 Kč a soud žalované uložil, aby ji zaplatila žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. květen 2023.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně